

Helene Billgren

Puh I
Fotopolymergravyr
230 × 335 mm

Helene Billgren är född 1952 i Norrköping, Bor och arbetar i Stockholm. Studier vid Valands konsthögskola i Göteborg 1982–87.

Separatutställningar i urval: Galleri Rotor, Göteborg 1985; Galleri Bernadsson, Malmö, Galleri Tornvall, Stockholm, Galleri Oijens, Göteborg 1989; Galleri Andrén-Schiptjenko, Stockholm 1993, 1997, 2005 och 2008; Galleri Ahnlund, Umeå 1993; Galleri Oijens, Göteborg 1995; Galleri Ahnlund, Umeå, Galleri Ping-Pong, Malmö 1998 och 2002; Färgfabriken, Stockholm 1999; Galleri Ystads Konstmuseum 2005; Norrköpings Konstmuseum 2006; Teckningsmuseet Laholm 2007; Galleri Angelika Knäpper, Stockholm

2009 och 2011; Borås Museum 2012; Grafikens Hus C/o Wanås Konst, Galleri Magnus Karlsson, Stockholm 2014.

Offentliga arbeten: Borås Ridhus 1995, Karlstads Universitet 2000, Folkets Hus Hammarkullen Göteborg 2007.

Representerad i bl. a. Moderna Museet, Göteborgs konstmuseum, Norrköpings konstmuseum, Borås konstmuseum, Gävle konstmuseum, Statens Konstråd.

I 2015 års portfölj från Föreningen för Grafisk Konst ingår *Puh I*, fotopolymergravyr 230 × 335 mm. Tryckt av Jenny Olsson på Hahne-mühle 300 gr. Upplaga 250 ex.

I varför-inte-land med Helene Billgren

I en intervju med Helene Billgren berättar hon om sitt förhållande till måleri, grafik och konst. Hon funderar över att det som vi vanligtvis tycker är fult faktiskt kan vara rätt snyggt, och att för oss vanligtvis oansenliga föremål, såsom t.ex. slängda papperstussar med färg på i en hög under bordet inte är så fult, och till och med kan vara väldigt användbara när man gör konst. Varför inte? Hon funderar också över människans litenhet. Sedda från ett flygplan högt uppe är vi bara små prickar, och ännu längre ifrån så, ... ja, då finns vi knappt!

Det är befriande att lyssna till Helene Billgren. Hon vänder upp och ned på det mesta, och det känns helt OK! Hennes bildvärld är likadan, självklar i sin omvändhet. Det känns lättare att andas och att leva. Med ett leende på läpparna tänker man för sig själv: ”ja, varför inte?”

Hennes bild *Puh*, tryckt av Jenny Olsson på Kungliga Konsthögskolan i Stockholm, innehåller typiska Billgrendetaljer. Flickan med ögonfransar i kort kjol och skjorta som sitter på knä i vänstra hörnet, pustar ut i ett landskap med granar, kaktusar, bro över flod, fåglar och andra detaljer. Nere till höger ser det ut som en metkrok som väntar på något, dock utan mask. Fast visst kan man väl meta frisk luft? Måste man fånga någon eller något egentligen? Uppe till höger ett par stora ögonfransar, kanske Moder Guds egna? Flickan med ögonfransarna verkar ganska tillfreds med sin plats, över

huvud taget är det ganska idylliskt om det inte vore för de svarta kluttarna på två ben, som kan vara fåglar eller något mellanting mellan kotte och fågel, men ben har de i alla fall! Ofta i Helenes bilder finns det något som skaver, det kan vara ett yttre hot eller en inre oro eller ångest. I måleriet är det påtagligare och där ser man ännu tydligare hur hon undviker den fina smaken och det som ska vara rätt, snyggt och konst. Måleriet, som hon själv påpekar, är mer kamp och motstånd, lämnar mer plats för utforskande av färg och form. Hennes senaste måleri är på gränsen till abstrakt.

I grafiken, som är konst på papper, något Helene Billgren ägnat större delen av sitt liv åt, känns det mera som om hon vandrar i sina hemtrakter. Den innehåller mer trygghet och ro. För med sina fritt vandrande tankebanor i ett ”varför-inte-land” så finns det hela tiden något ganska lustfyllt och livsbejakande i hennes bildvärld. Det smittar utan tvekan av sig på den oftast lite mer konventionelle och begränsade betraktaren som förhoppningsvis lämnar utställningen med insikten att det är mycket av det som vi uppfattar som fult och i vägen som egentligen är rätt snyggt och högst användbart ändå! Lite som livet självt. Det beror, har jag/vi nu förstått, på hur man ser på saker och ting.

Mikael Kihlman
konstnär